

Sygn. akt VIII C 2559/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 02 lutego 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

zasądza od K. S. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 6.904,81 zł (sześć tysięcy dziewięćset cztery złote i osiemdziesiąt jeden groszy) z umownymi odsetkami zmiennymi obliczonymi w stosunku rocznym według 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP, a począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 4.593,25 zł (cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia pięć groszy) od dnia 19 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 129,38 zł (sto dwadzieścia dziewięć złotych i trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2559/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą

we W. w pozwie z dnia 20 marca 2015 roku wniesionym

w elektronicznym postępowaniu upominawczym i skierowanym przeciwko K. S. wniósł o zasądzenie kwoty 6.904,81 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w zakresie kwoty 4.593,25 zł od dnia 19 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że zawarła z pozwaną umowę

nr (...), na podstawie której pozwanej udzielono limitu kredytowego w wysokości 5.000 zł. Pozwana była zobowiązana do spłaty kredytu zgodnie z comiesięcznymi wyciągami, lecz pomimo wezwań i monitów nie wywiązała się z obowiązku spłaty. W związku z tym, po upływie określonego terminu, do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie, jego całość stała się wymagalna. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

W dniu 14 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód

w L. wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. W sprzeciwie pozwana nie zakwestionowała zasadności wytoczonego powództwa, zarówno co do

zasady jak i wysokości. Podniosła, że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, przy czym zobowiązała się spłacać zadłużenie w ratach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 marca 2013 roku K. S. zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę o kartę kredytową o numerze (...), zgodnie z treścią której pozwana otrzymała prawo do zadłużania się na dowolny cel do kwoty 5.000,00 złotych. Do obsługi niniejszej karty uruchomiono rachunek limitu kredytowego. Pozwana zobowiązała się do spłaty limitu kredytowego w miesięczny ratach wraz z określonymi w umowie opłatami i prowizjami.

(umowa o kartę kredytową k. 22-23, lista operacji k. 26-29, Tabela opłat i prowizji oraz Tabela Oprocentowania dla kart kredytowych wraz z Regulaminem przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i kart kredytowych k. 30-35, okoliczności bezsporne)

Na dzień 18 lutego 2015 roku zadłużenie wynosiło kwotę 6.904,81 złotych.

(okoliczności bezsporne, wyciąg z ksiąg banku k. 36)

Pozwana nie wywiązywała się z obowiązku spłaty należności wynikających z limitu kredytowego wobec czego została jej wypowiedziana przez powoda umowa o limit kredytowy.

(wypowiedzenie umowy k. 37)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, oceniając je jako wiarygodne, przy czym stan faktyczny oraz wysokość dochodzonej pozwem należności nie były sporne między stronami.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2002, Nr 72, poz. 665 z późn. zm.).

Bezspornym jest w przedmiotowej sprawie, iż pozwana zawarła umowę limitu kredytowego. Ponadto bezspornym jest także, że pozwana nie regulowała terminowo spłaty uzyskanego kredytu. W rozpoznawanej sprawie pozwana nie kwestionowała żadnych okoliczności faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia – nie zaprzeczyła istnieniu wierzytelności oraz jej wysokości.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo.

O odsetkach umownych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. z uwzględnieniem zmian, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Z kolei o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przeciwnikowi. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 88 zł, kwota 34 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz kwota 7,38 zł tytułem opłaty notarialnej od pełnomocnictwa.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o rozłożenie spłaty kwoty dochodzonej pozwem na rat. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądanego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których

ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. W ocenie Sądu poza twierdzeniami sprzeciwu, pozwana choćby nie uprawdopodobniła swojej sytuacji rodzinnej, majątkowej, uzasadniającej rozłożenie spłaty w ratach. Co więcej, mimo, zobowiązania, nie dokonała żadnej wpłaty na poczet należności dochodzonej pozwem.

Z tych samych przyczyn Sąd nie zastosował przepisu art. 102 k.p.c., zgodnie z którym sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.